

La volta al món en vuitanta dies

Jules Verne

La travessia de vuit-centes milles, en una embarcació de vint tones, i sobretot en aquella època de l'any, era aventurada. Els mars de la Xina són generalment perillosos, es troben exposats a cops de vent terribles, principalment durant els equinoccis, i encara eren a la primavera de novembre.

Evidentment, li hauria sortit més a compte, al pilot, portar els passatgers a Yokohama, ja que li pagaven un tant cada dia. Hauria estat, però, molt imprudent intentar una travessia semblant amb un vaixell com el seu. Ja era un acte d'audàcia, per no dir de temeritat, pujar fins a Xangai. Tanmateix, John Bunsby confiava en la *Tankadère*, que s'aixecava sobre les ones com una malva, i potser no s'equivocava.

Durant les primeres hores, la goleta va navegar pels capritxosos passos de Hong Kong i va comportar-se admirablement en totes les maniobres.

—No cal que li recomani la màxima velocitat, pilot —va dir Phileas Fogg quan van sortir a mar oberta.

—Confii en mi, senyor —va respondre John Bunsby—. Hem hissat totes les veles que el vent ens permet. Les escandaloses no afegirien res. Al contrari, alentirien la marxa de la goleta.

—És el seu ofici, pilot, no pas el meu. Confio en vostè.

Jules Verne, *La volta al món en vuitanta dies*, Barcelona, La Magrana, 2000. (Cap.XXI)

Traduït per Jesús Moncada